

Huzur evinde huzur arayan ünlü şair ve romancı Şükûfe Nihal, küçüktekin odasında 4,5 yıldır yarıdan ayırmadığı iki arkadaşla birlikte değnekleri arasında gülüşerek resin çekti.

Şimdi Neredeler, Ne Yapıyorlar?

Şair Şükûfe Nihal Çile Dolduruyor

Bir zamanlar Atatürk'ün sofrasında ve salonunda güzide bir mevkii olan şair ve yazar Şükûfe Nihal iki yıldır bir huzur evinin tek odasında koltuk değnekleri ve şiirleri arasında küskün bir hayat yaşıyor.

RÖPORTAJ: CENGİZ YARBAĞ — FOTOĞRAFLAR: KUTLU ERTUNA

HUZUR EVİ ilk bakışta insana hakikaten huzur veren bir yer. Geniş bir beşçe ile çevrili. Beyaz boyalı, iki katlı evin kapısını açıp girdiğiniz zaman, tam karşınıza rastlayan müracaat bürosundaki yaşlı memur:

— Kimi istiyorsunuz? diye soruyor.

— Şükûfe Nihal Hanımı, dedik.

— Randevunuz var mıydı? diye ikinci bir soru daha sordu.

Randevumuz yoktu. Haber verilmedi istedik. Yaşlı memur:

— O zaman biraz bekleyecekmişiz, haber göndereyim, diyerek yardımızların den birini koşturdu. Ve hemen ekledi:

— Eğer gazeteci iseniz Şükûfe Nihal Hanımın alileri kabul edeceğinizi hiç zannetmem. Çünkü hastalık ve düşünce son zamanlarda onu çok çöktürdü. Morali bozuk. Kimse ile tek kelime konuşmuyor.

Şükûfe Nihal Hanımın, «Bizimle ancak yemekten sonra görüşebileceği» haberi geldiği zaman müracaat memuru, kısa sorularla kendisi için gerekli etah-kikarı yapıp bitirmişti bile... Ve gelen müspet cevap karşısında «Şanzıms var mı?» demekten kendini alamadı.

ŞİMDİ NEREDEYİZ...

Bir zamanların ünlü kadın şairi ve kısa romanlar yazarı, şimdi Bahçelievler'deki «İstanbul Huzur Evi»nin 5 nu-

maralı odasında kalıyor. Dalma kapalı tuttuğu odasından içeri girer girmez önce karyolasına dayalı bir çift koltuk değneği göze çarpıyor. Sonra da devrinin güzel kadınlarından biri olarak gösterilen Şükûfe Nihal'in şimdiki pehresi ile karşılaşıyorsunuz... Başucunda bir Birinci paket, elinde 99'luk respi ile yatağında dik durmaya ve gülümsemeye çalışarak «Hiç geldiniz» diyor. Ama, muhakkak ki hayatından memnun değil. Şimdiki durumu onu son derece köşmür yapmış. Belki de Atatürk'ün sofralarının 1 numaralı kadınıyla şimdiye kadar da bul...

İki yıl önce bir zamandan beri huzur evinde kaldığını söyleyen Şükûfe Nihal'in koltuk değneklerine muhtaç olması tam 4,5 yıllık bir mazide dayanıyor. Bunları anlatırken:

— Son yıllarda çok, ama pek çok ıstırap geçtim, daha doğrusu çektiğim, demekten kendini alamıyorum. Kendisini bu duruma getiren o mantık kaza ise hâlâ bir kılıba gibi hafızasında.

1962 senesinde Kadıköy Selâmiye'de başına gelmiş. Yürüyüşü çok sevmiş. Ve bir yaz günü koca koca karıştan karyaya geçerken düşmüş.

— 66 yaşında olmama rağmen dinçtim, diyor, iki genç yardım etmek istadılar. Kendime güvendiğim için razı olmadım. Ama sol bacağıma bir bıçak saplanmış gibiydi. Hastaneye kaldırdılar. Uzun faalılarla her biri 4,5 saat süren 4 ameliyat geçirdim. Acım sonsuzdu. Doktorlar iyileşeceğimi söylediği halde, sol ayağım 4 santim kısa ve çarpık kaldı. Beni ıstırap çektiye çektiye bu hale geldikten sonra rahat bıraktılar.

NE YAPIYOR?

Huzur Evinin en eski müptetisi Şükûfe Nihal, 5 numaralı odasında bir karyolası, komodini, iki sandalyesi, gardrob ve 2 yıl önce zamandır kullanıldığı eşyaları ile kalıyor. Bir de küçük, tahta bir baxul içinde son 4,5 yılının gelişmelerini saklıyor.

— Elime kâğıdı, kalemi alıyorum. Bir şeyler yazmak istiyorum, ama işte hep-

si gördüğünüz gibi yarım kalıyor, diyor.

Bavulun içi parça parça kâğıtlarla dolu. Şükûfe Nihal'in eski yazı ile yazdığı şiirleri. Ama hiç biri retaz görmemiş.

— Eski gibi değilim, kısa zamanda bıkeyorum, diyor.

Üzerinde ıstırapla çalıptığı bir şiirini, hepünden ayrı saklamış, yazdığına altında. Adı: «Çile»...

— Son olarak iki şiir yazdım zaten.

«Çile» bir bakıma benim şimdiki hayatımı da anlatır, onun için ayrı bir önem veriyorum, diye anlatıyor.

Şükûfe Nihal Hanımı: «Her sağlam insan iki, üç gün aç, suuz kalabilir, fak-kin gılsiz sasa» diyen ünlü Fransız şairi Charles Baudelaire'e adanmış «Çile» si-ri. Hayat okuyucuları için de son dört dörtlüğünü okudu:

Müzik sesleri, rüya...
Sesim sanam sanam,
Süslün, aşar, gider...
Ürpertim kuyuları
Hayat cıvıltısından,
Birden süer nağmeler...

Bir yıldız güler başı
Sali güler ardından,
Rüğe alır koparım,
Kenadım parça parça;
Ufuklar duman duman;
Umutlar kaler yarım...

İşıl işıl nalarla
Geshler yanar renk renk;
Bir kumalda bir beki...
Sular başı coşar da
Ersen dalgaları renk
Bulduğum, tek bir inci!

Sarımsık kollorima
İbrizinden güler;
Düğüm düğüm dolayık
Bu bir kara seveda ki,
Ölüm yoluna sürer,
Kurtulamaz bir çukul...

71 yaşında kadın şair ve yazarımızın şu andaki hali hakikaten «çile». Onun bütün amacı da günlerini gözlerden uzak geçirmesi ve ıstırapından kimsenin haberdar olmaması...

VE... 35 YIL

ÖNCE...

Küküne bağlı, milliyetçilik yönünden kuvvetli olduğunu söyleyen yazar, uzun yıllar önce İstanbul ve Ankara salonlarını en çok araması kadındı. Şıklığı ve güzelliğiyle dikkati çekti. Bundan yanı sıra edebî hüviyeti onu Atatürk'ün sohbetlerinde başlıca isimlerinden biri durumuna getirmişti. Yanda, Şükûfe Nihal'in 35 yıl önce ve en popüler günlerinde çekilmiş bir fotoğrafı görüyorsunuz.

Text in Turkish:

Huzur evinde huzur arayan ünlü şair ve romancı Şükûfe Nihal, küçük odasında 4,5 yıldır yanından ayırmadığı iki arkadaşı koltuk değnekleri arasında gülümseyerek resim çekti.

Şimdi Neredeler, Ne Yapıyorlar?

Şair Şükûfe Nihal Çile Dolduruyor

Bir zamanlar Atatürk'ün sofrasında ve salonunda güzide bir mevkii olan şair ve yazar Şükûfe Nihal iki yıldır bir huzur evinin tek odasında koltuk değnekleri ve şiirleri arasında küskün bir hayat yaşıyor.

RÖPORTAJ: CENGİZ YARBAĞ - FOTOĞRAFLAR: KUTLU ERTUNA

HUZUR EVİ ilk bakışta insana hakikaten huzur veren bir yer. Geniş bir bahçe ile çevrili. Beyaz boyalı, iki katlı evin kapısını açıp girdiğiniz zaman, tam karşınıza rastlayan müracaat bürosundaki yaşlı memure:

— Kimi istiyorsunuz? diye soruyor.

— Şükûfe Nihal Hanımı, dedik.

— Randevunuz var mıydı? diye ikinci bir sual daha sordu.

Randevumuz yoktu. Haber verilmesini istedik. Yaşlı memure:

— O zaman biraz bekleyeceksiniz, haber göndereyim, diyerek yardımcılarının birini koşturdu. Ve hemen ekledi:

— Eğer gazeteci iseniz Şükûfe Nihal

Hanımın sözleri kabul edeceğini hiç zannetmem. Çünkü hastalık ve düşünce son zamanlarda onu çok çökertti. Morali bozuk. Kimse ile tek kelime konuşmuyor.

Şükûfe Nihal Hanımın, «Bizimle ancak yemekten sonra görüşebileceği» haberi geldiği zaman müracaat memuresi, kısa sorularla kendisi için gerekli «tahkikatı yapıp» bitirmişti bile... Ve gelen müspet cevap karşısında «Şansınız varmış!» demekten kendini alamadı.

ŞİMDİ NEREDE?...

Bir zamanların ünlü kadın şairi ve kısa romanlar yazarı, şimdi Bahçelievler'deki «İstanbul Huzur Evi»nin 5 numaralı odasında kalıyor. Daima kapalı tuttuğu odasından içeri girer girmez önce karyolasına dayalı bir çift koltuk değneği göze çarpıyor. Sonra da devrinin güzel kadınlarından biri olarak gösterilen Şükûfe Nihal'in şimdiki çehresi ile karşılaşıyorsunuz... Başucunda bir Birinci paketi, elinde 99'luk tespihi ile yatağında dik durmaya ve gülümsemeye çalışarak «Hoş geldiniz» diyor. Ama, muhakkak ki hayatından memnun değil. Şimdiki durumu onu son derece kötümser yapmış. Belki de Atatürk'ün sofralarının 1 numaralı kadını süratle çökerten de bul...

İki yılı aşkın bir zamandan beri huzur evinde kaldığını söyleyen Şükûfe Nihal'in koltuk değneklerine muhtaç olması tam 4,5 yıllık bir maziye dayanıyor. Bunları anlatırken:

— Son yıllarda çok, ama pek çok ıstırap çektim, daha doğrusu çektirdiler, demekten kendini alamıyor. Kendisini bu duruma getiren o menhus kaza ise hâlâ bir kâbus gibi hafızasında.

1962 senesinde Kadıköy Selâmiçeşme'de başına gelmiş. Yürüyüşü çok severmiş. Ve bir yaz günü koşa koşa karşıdan karşıya geçerken düşmüş.

— 66 yaşında olmama rağmen dinçtim, diyor. İki genç yardım etmek istediler. Kendime güvendiğim için razı olmadım. Ama sol bacağıma bir bıçak saplanmış gibiydi. Hastaneye kaldırdılar. Uzun fasılalarla her biri 4,5 saat süren 4 ameliyat geçirdim. Acım sonsuzdu. Doktorlar iyileşeceğimi söylediği halde, sol ayağım 4 santim kısa ve çarpık kaldı. Beni ıstırap çektire çektire bu hale getirdikten sonra rahat bıraktılar.

NE YAPIYOR?

Huzur Evinin en eski müşterisi Şükûfe Nihal. 5 numaralı odasında bir karyolası, komodini, iki sandalyesi, gardırobu ve 2 yılı aşkın zamandır kullandığı eşyaları ile kalıyor. Bir de küçük, tahta bir bavul içinde son 4,5 yılının çizistirmelerini saklıyor:

— Elime kâğıdı, kalemi alıyorum. Bir şeyler yazmak istiyorum, ama işte hepsi gördüğünüz gibi yarım kalıyor, diyor. Bavulun içi parça parça kâğıtlarla dolu. Şükûfe Nihal'in eski yazı ile yazdığı şiirleri. Ama hiç biri retuş görmemiş.

— Eskisi gibi değilim, kısa zamanda bıkıyorum, diyor.

Üzerinde ısrarla çalıştığı bir şiirini, hepsinden ayrı saklamış, yastığının altında. Adı: «Çile»!...

— Son olarak iki şiir yazdım zaten.

«Çile» bir bakıma benim şimdiki hayatımı da anlatır, onun için ayrı bir önem veriyorum, diye anlatıyor. Şükûfe Nihal Hanım: «Her sağlam insan iki, üç gün aç, susuz kalabilir, lâkin şiirsiz asla» diyen ünlü Fransız şairi Charles Baudelaire'e adanmış «Çile» sini. Hayat okuyucuları için de son dört dörtlüğünü okudu:

Müzik sesleri, rüya...
Sezerim zaman zaman,
Silinir, uçar, gider...
Ürperirim kuşların
Hayat cıvıltısından,
Birden söner nağmeler...
Bir yıldız güler bazı
Sisli çöller ardından,
Rüzgâr olur koşarım.
Kanadım parça parça;
Ufuklar duman duman;
Umutlar kalır yarım!...
Işıl ışıl sular da
Cevherler yanar renk renk;
Bir kumsalda bir bekçi...
Sular bazı coşsa da
Etsem dalgalarla cenk
Bulduğum, tek bir inci!...
Sarılmış kollarıma
İbrişimden çileler;
Düğüm düğüm dolaşık
Bu bir kara sevda ki,
Ölüm yoluna sürer,
Kurtulamaz bir âşık!...

71 yaşında kadın şair ve yazarımızın şu andaki hali hakikaten «çile». Onun bütün amacı da günlerini gözlerden ırak geçirmesi ve ıstırabından kimsenin haberdar olmaması..

VE... 35 YIL ÖNCESİ...

Köküne bağlı,
milliyetçilik yönünün
kuvvetli olduğunu
söyleyen yazar, uzun
yıllar önce
İstanbul ve Ankara
salonlarının en
çok aranan
kadınıydı. Şıklığı
ve güzelliğiyle
dikkati çekerti.
Bunların yanı sıra
edebi hüviyeti onu
Atatürk'ün
sohbetlerinin
başlıca simalarından
biri durumuna
getirmişti. Yanda,
Şükûfe Nihal'in
35 yıl önce ve
en şöhretli
günlerinde
çekilmiş bir
fotoğrafını
görüyorsunuz.

Text in English:

Where Are They Now, and What Are They Doing?

Poet Şükûfe Nihal Endures in Solitude

Once a distinguished presence at Atatürk's table and gatherings, poet and writer Şükûfe Nihal has been living for the past two years in a single room of a nursing home, surrounded by her crutches and poems, leading a life of quiet bitterness.

At first glance, the nursing home truly feels peaceful. It is surrounded by a large garden. When you open the door of the white-painted, two-story building and step inside, an elderly female clerk at the reception desk directly ahead asks:

— "Whom are you here to see?"

— "Mrs. Şükûfe Nihal," we replied.

— "Do you have an appointment?" she asked as a second question.

We didn't. We requested that she be notified. The elderly clerk responded:

— "In that case, you'll have to wait a bit. I'll send word," she said, dispatching one of her assistants. And she quickly added:

— "If you're a journalist, I doubt very much that Mrs. Şükûfe Nihal will agree to see you. Illness and grief have worn her down lately. Her spirits are low. She hasn't spoken a single word to anyone."

When we received word that Mrs. Şükûfe Nihal could meet with us "only after lunch", the receptionist had already completed her own brief background check with a few short questions. And upon receiving a positive reply, she couldn't help but say:

— "You're lucky!"

Where Is She Now?

The once-famous female poet and author of short novels now resides in Room 5 of the Istanbul Nursing Home in Bahçelievler.

As you step into her room—which she always keeps closed—the first thing that catches your eye is a pair of crutches leaning against her bed. Then you are met with the face of Şükûfe Nihal, once praised as one of the beautiful women of her time...

With a pack of Birinci cigarettes at her bedside and a 99-bead prayer rosary in hand, she tries to sit upright in her bed and smile as she says "Welcome." But it is clear that she is not happy with her life. Her current condition has made her deeply pessimistic. Perhaps it was precisely this loss of meaning that hastened the decline of the woman once considered the star of Atatürk's table...

Şükûfe Nihal says she has been staying at the nursing home for over two years now. Her dependence on crutches goes back four and a half years. While recounting this, she cannot help but say:

— "In recent years I've suffered greatly—no, more accurately, I've been made to suffer."

The ill-fated accident that brought her to this state still lingers in her memory like a nightmare.

It happened in 1962, in Kadıköy Selamiçeşme. She used to love walking. One summer day, as she was hurrying across the street, she fell.

— "Even though I was 66, I was still quite fit," she says. "Two young men tried to help me, but I refused because I trusted myself. Yet it felt like a knife had stabbed into my left leg. They took me to the hospital. I underwent four surgeries, each lasting 4.5 hours, with long intervals between them. The pain was unbearable. Although the doctors said I would recover, my left leg was left 4 centimeters shorter and twisted. After putting me through so much suffering, they simply left me like this."

What Is She Doing Now?

Şükûfe Nihal is one of the longest-staying residents of the nursing home. She lives in Room 5, with her bed, nightstand, two chairs, wardrobe, and the belongings she has used for over two years. She also keeps a small wooden suitcase where she stores her writings from the past 4.5 years.

— “I pick up my pen and paper. I want to write something... but as you can see, everything remains unfinished,” she says. The suitcase is full of torn, scattered papers—poems written in old Ottoman Turkish. But none of them have been revised.

— “I’m not the same as before,” she adds. “I lose interest quickly now.”

One poem she worked on with particular care, she keeps apart from the others—under her pillow. Its title: “Çile” (“Tribulation”).

— “I’ve only written two poems recently,” she says. “But ‘Çile’ reflects my current life in a way, which is why I give it special importance.”

Şükûfe Nihal dedicated “Çile” to the famous French poet Charles Baudelaire, who once said: “A healthy man can go without food or water for two or three days, but never without poetry.” And for Hayat readers, she recited the last four quatrains of Çile.

...

The current state of our 71-year-old poet and writer is, indeed, one of “tribulation.” Her sole wish is to spend her days out of sight, and for no one to be aware of her suffering.